

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/112/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114200843
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2015:8114200843.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: TELERVIS PLUS, a.s., so sídlom Staré Grunty 7, Bratislava, IČO: 35717769, zastúpený: JUDr. Alan Strelák, advokát so sídlom Bratislava, Na Vršku 12 p r o t i žalovanej: H.. H. Y., X.. XX.XX.XXXX, L. J., H. Č. XX, B. Ú. Y. Ú. X. R. Ž.: S. B.U. R. R. C., R. R. X.. E. C. Č.. X, M. D., IČO: 42264154, o zaplatenie 758,41Eur a prísl. takto

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 484,37 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,50% ročne od 18.9.2013 do zaplatenia to všetko v mesačných splátkach po 50 Eur, počnúc mesiacom marcom 2015 pod následnom straty výhody splátok.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

Účastníci n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou zo dňa 14.1.2014 sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 758,41 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,5% ročne od 18.9.2013 do zaplatenia. Nárok uplatnil zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 2.8.2013, ktoru poskytol žalovanej úver 750 Eur za odplatu 285 eur. Žalovaná dňa 14.8.2013 od zmluvy odstúpila a doposiaľ uhradila žalobcovi len 3,75 Eur.

Žalovaná sa nevedela jednoznačne k žalobe vyjadriť. Uviedla totiž, že pred zmluvou, ktorá je predmetom tejto žaloby zobrala od žalobcu iný úver vo výške 400 Eur zmluvou zo dňa 25.1.2013, z ktorej má k dispozícii len splátkový kalendár s prehľadom o úhradách. Spornou zmluvou, ktorou mal jej byť poskytnutý úver 750 eur vak reálne dostala len sumu cez 200 Eur, zvyšok bol použitý na úhradu predchádzajúceho úveru. Celú tuto transakciu nepochopila správne, domnievala sa totiž, že žalobcovi bude vracať len sumu, ktorú jej reálne poskytol. Keď si doma dôsledne zmluvu prečítala, zistila, že sa zaviazala žalobcovi vrátiť až 1.035 eur, s čím nesúhlasila a preto listom zo dňa 14.8.2013 od zmluvy odstúpila. Poukázala tiež na to, že úver brala kvôli synovi, ktorý má vážne zdravotné problémy a potrebovala peniaze na jeho rehabilitáciu do Olomouca. Vyslovila názor, že predchádzajúci úver preplatila o sumu 152 Eur, a preto sumu žiadala započítať do dlhu ako svoju pohľadávku voči žalobcovi. Poukázala zároveň na svoju nepriaznivú finančnú situáciu, pretože manžel je nezamestnaný a jej mesačný príjem činí okolo 450 eur mesačne. Má vyživovacia povinnosť k jednému synovi, ktoré má zdravotné problémy, pričom zo svojho príjmu musí uhrádzať podnájom vo výške 250 eur mesačne, spláca tiež leasing na auto 137 eur mesačne a pôžičku 94 Eur mesačne. Náklady má aj na životné poistné, ktoré uhrádza sebe a synovi mesačne okolo 60 Eur.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej, svedkyne Dagmar Segľovej, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 2.8.2013, odstúpením od zmluvy, výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia, splátkovými kalendármi, písomnými vyjadreniami žalobcu a zistil tento skutkový stav:

Dňa 2.8.2013 bola medzi účastníkmi uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 520131612. V nej sa uvádza, že veriteľ - žalobca pri podpise zmluvy poskytol dlžníkovi - žalovanej hotovostný spotrebiteľský úver vo výške 400 Eur za celkový úrok 20% z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov. V ďalej časti zmluvy sa uvádza, že dlžník sa zaväzuje uhradiť veriteľovi istinu 750 eur za odplatu 285 eur, teda celkove 1.035 Eur, ktorú sa žalovaná zaviazala splatiť 13 mesačnými splátkami tak, že prvé splátky uhradí po 3,75 eur a zvyšných 10 splátok po 102,38 eur, pričom prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení tejto zmluvy a ďalšie 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky.

Z textu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje aj odmenu vo výške 18% z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 5% z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov.

V zmluve je tiež uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 48,52 %.

Na druhej strane zmluvy sú obchodné podmienky, ktoré obsahujú 12 bodov a sú podpísané len žalovanou. Podľa bodu 1 týchto obchodných podmienok RPMN pri splatnosti úveru 7 mesiacov predstavuje 66,19% a pri splatnosti 13 mesiacov 67,70%.

Listom zo dňa 14.8.2013 žalovaná od predmetnej úverovej zmluvy odstúpila, žalobcovi bol tento list doručený 19.8.2013.

Listom zo dňa 23.9.2013 žalobca vyzval žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 758,41 eur v lehote 15 dní od doručenie výzvy.

Na opakovanú výzvu súdu ohľadom skutočnej výšky poskytnutého úveru žalovanej vzhľadom na rozdielne údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere žalobca uviedol, že žalovanej bol poskytnutý a vyplatený úver vo výške 750 Eur.

Svedkyňa Dagmar Segľová na základe zmluvy so žalobcom uzatvára v jeho mene úverové zmluvy a takýmto spôsobom uzatvorila aj dve zmluvy so žalovanou. Potvrdila, že zmluvou zo dňa 2.8.2013 bol žalovanej poskytnutý úver 750 Eur, z neho však suma 434,80 Eur bola prefinancovaná na vyrovnanie jej predchádzajúceho úveru, ktorý jej bol poskytnutý vo výške 400 Eur dňa 25.1.2013. Z uvedeného úveru vo výške 750 Eur boli odpočítané prvé 3 splátky po 3,75 Eur, ale tiež suma 102,38 Eur, ktorá predstavovala splátku za tzv. domáci servis. Ten bol dohodnutý ďalšou zmluvou a spočíval v tom, že úver sa poskytoval v domácnosti klienta, kde sa aj inkasovali splátky. V tomto prípade mala žalovaná zaplatiť za uvedený domáci servis celkove 307,13 Eur v troch splátkach. Žalovanej teda reálne bola odovzdaná z úveru 750 Eur len suma 201,57 Eur ($750 - 434,80 - 3 \times 3,75 - 102,38$).

Toto tvrdenie svedkyne preukazujú aj splátkové kalendáre, ktoré predložila súdu žalovaná. Z nich vyplýva, že skutočne žalovanej bol poskytnutý v januári 2013 úver 400 Eur za odplatu 152 Eur. Z neho žalovaná uhradila 2 x 2 Eur, potom 2,20 eur, neskôr 50 eur a posledne 11.6.2013 sumu 61 Eur. Pod týmito úhradami je uvedené, že dňa 2.8.2013 (teda v deň poskytnutia ďalšieho úveru) je zmluva splatená a ukončená. Splátkový kalendár týkajúci sa predmetnej zmluvy obsahuje údaj o požičanej sume 750 eur, odplate 285 Eur. Podľa neho žalovaná uhradila 3,75 Eur 2.8.2013 a pod týmto údajom je uvedený preplátok 7,50 eur. Druhá časť splátkového kalendára je tzv. domáci servis, z ktorého vyplýva, že dňa 2.8.2013 žalovaná uhradila 103 eur.

V danom prípade súd sa predovšetkým zaoberal náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže uvedenú zmluvu je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom v znení účinnom od 10.6.2013).

Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. d/ citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2. Medzi nimi pod písm. f/ je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Pod písm. j/ ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy;

písm. k/ výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov ak

b/ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ ,

d/ v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Pokiaľ ide o obligatórnu náležitosť, ktorá je uvedená pod písm. f/ túto nie je možné nahradiť výpočtom podľa počtu splátok. Počet splátok (okrem iných náležitostí) je totiž ďalšou obligatórnou náležitosťou zmluvy, ktorá je uvedená pod písm. k/. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy. Nepochybne tento údaj v predmetnej zmluve chýba (rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 z 27.5.2014). V zmluve však chýba aj ďalšia obligatórna náležitosť, ktorá je zakotvená pod písm. k/ vyššie citovaného zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je totiž ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Uvedený právny záver o nutnosti rozlíšenia spomínaných splátok vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave 9Co 401/2012 zo dňa 6.8.2013.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa opäť v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (od 10.6.2013 do 31.1.2014) nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona obchodná praktika sa považuje za nekalú ak a/ je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti

b/ podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výroku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktoré mu je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 7 ods. 4 citovaného zákona za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

Podľa § 8 ods. 3 citovaného zákona obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

Odbornou starostlivosťou v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

Podľa § 4 ods. 8 citovaného zákona predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Súd už konštatoval, že v predmetnej zmluve chýbajú obligatórne náležitosti, čo spôsobuje dôsledok uvedený v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Zároveň však súd považuje za potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že žalobca v zmluve uvádza okrem úroku aj akúsi odmenu vo výške 18% z istiny a neuvádza za čo táto odmena patrí. Zmluva v tejto časti je preto neurčitá a z toho dôvodu absolútne neplatná s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navyše opäť takýto postup možno vyhodnotiť ako nepoctivé správanie a nekalú obchodnú praktiku, ktorou žalobca sa snažil vyvolať dojem nízkeho zmluvného úroku. „Odmena“ ako zisk veriteľa, pokiaľ nesúvisí s nejakým iným konkrétnym jeho plnením vo vzťahu k dlžníkovi okrem poskytnutia úveru, predstavuje vo svojej podstate úrok. V danom prípade, ak by sme vychádzali zo záveru, že odmena je len za to, že bol poskytnutý úver, znamená to, že mala byť zahrnutá do úroku a v takomto prípade dohodnutý úrok by predstavoval 38% istiny za dohodnutú dobu 13 mesiacov splatnosti, čo ročne činí 35,07%. V tejto súvislosti súd zisťoval priemerné úrokové sadzby na internetovej stránke NBS pri spotrebiteľských úveroch v máji 2012 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov a zistil priemernú úrokovú sadzbu 15,10% p.a. Súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach sa zaoberal platnosťou dohody o úrokoch v úverovej zmluve s ohľadom na korektív zakotvený v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Najvyšší súd SR v rozsudku 5Cdo 26/2011 zo dňa 26.4.2012 uviedol: „neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník z takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernické úroky.

Podľa názoru súdu, pokiaľ dohodnutý úrok predstavuje navýšenie viac ako 100% oproti priemeru bánk, ide o úrok neplatný pre rozpor so zásadou dobrých mravov. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudky Krajského súdu v Prešove 3Co 151/2013 zo dňa 25.9.2013, 16Co 71/2011 zo dňa 8.12.2011. Aj z uvedených dôvodov súd preto vyhodnotil časť úverovej zmluvy a to v časti dohody o odplate za neplatnú s poukazom na § 39 a § 3 ods. 1 OZ, ako aj § 41 OZ.

V tomto konkrétnom prípade sú však pochybnosti o platnosti zmluvy pre jej nehody vôle s prejavom vo vzťahu k základnej náležitosti úverovej zmluvy, t.j. výšky úveru. V prvej časti zmluvy je totiž uvedená výška úveru 400 Eur, ale v ďalšej časti sa žalovaná zaviazala uhradiť istinu 750 Eur. Ako už súd uviedol zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná a preto aj tieto povinné náležitosti zmluvy musia byť uvedené v písomnej forme. Aj pri závere o absolútnej neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na § 37 ods. 1 OZ by žalovaná mala žalobcovi vrátiť len skutočné plnenie, ktoré od žalobcu dostala s poukazom na § 457 OZ.

Totožný právny záver o posúdení úveru bez úrokov a bez poplatkov je potrebné prijať aj pri predchádzajúcej úverovej zmluve, keďže jedná sa o ten istý typ zmluvy, čo potvrdila aj svedkyňa Segľová. Znamená to, že aj z predchádzajúceho úveru mala žalobkyňa vrátiť len sumu 400 Eur (sumu poskytnutého úveru) a nie 552 eur. Pokiaľ teda zo sporného úveru 750 Eur bola použitá suma na úhradu tohto predchádzajúceho úveru, v časti sumy 152 Eur (552 - 400) išlo o neoprávnenú úhradu, na ktorú žalobca nemal nárok. Vzhľadom na výpoveď svedkyne Segľovej o tom, že reálne peniaze na vyrovnanie predchádzajúceho úveru žalovanej neboli poukázané žalobcovi, preto nemožno uvažovať o jeho bezdôvodnom obohatení ohľadom sumy 152 Eur. Táto skutočnosť však vedie k záveru, že žalobca

poskytol žalovanej úver len vo výške 598 Eur (750 - 152). Žalovaná z tohto úveru uhradila, tak ako to uviedla svedkyňa Segľová 3 x 3,75 Eur, t.j. 11,25 Eur. T tohto úveru však žalobca jej zrazil aj sumu 102,38 Eur ako poplatok za tzv. domáci servis, na ktorý však opäť nemal nárok, keďže ako to už súd uviedol úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a navyše žalobca ani žiadnym spôsobom nepreukázal dôvodnosť takéhoto postupu. Žiadnu dohodu v tomto smere nepredložil a dokonca ju ani nespomenul. Súd len pre úplnosť dodáva, že aj keby bola uzavretá osobitná dohoda ohľadom tzv. domáceho servisu, súd by ju musel vyhodnotiť ako neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ v návaznosti na § 3 ods. 1. Je totiž neúnosné, aby pri úvere 750 eur bola takmer 1 poskytnutého úveru určená ako poplatok za inkasovanie splátok. Navyše v takom prípade by dané náklady museli byť zahrnuté do RPMN podľa § 2 písm. g/ Zákona č. 129/2010 Z.z. čo nepochybne nebolo urobené a to by opäť viedlo k aplikácii § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z.

Žalobca teda neoprávnene zo sumy úveru zrazil aj spomínaný poplatok 102,38 Eur, teda úver sa reálne ponížil o túto sumu. Z vyššie uvedených dôvodov súd ustálil dlh žalovanej voči žalobcovi len na sumu 484,37 Eur (750 - 152 - 102,38 - 3 x 3,75) a preto žalobe vyhovel len v tejto časti a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

V danom prípade žalovaná využila svoje právo na odstúpenie od zmluvy podľa § 13 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

Podľa § 13 ods. 3 citovaného zákona ak spotrebiteľ uplatní právo podľa ods. 1, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi.

Z prisúdenej istiny súd priznal aj úroky z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ.

Podľa § 517 ods. 1 vety prvej OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Žalovaná sa dostala do omeškania uplynutím 30 kalendárnych dní od zaslania oznámenia o odstúpení od zmluvy s poukazom na § 13 ods. 3 vyššie citovaného zákona a preto v súlade s dispozičnou zásadou v konaní v zmysle § 153 ods. 2 O.s.p. súd priznal odo dňa uplatnenia t.j. od 18.9.2013 aj úroky z omeškania tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

Vzhľadom na zlú sociálnu situáciu a skutočnosť, aby nedošlo k ohrozeniu existencie jej rodiny súd jej s poukazom na § 160 ods. 1 vetu druhú O.s.p. povolil mesačné splátky v zmysle výroku rozsudku.

Pri rozhodovaní o trovách konania platí zásada úspechu v konaní v danom prípade podľa pomeru úspechu v konaní v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. by žalobcovi prináležala náhrada trov konania len v rozsahu 28%. Súd však mal za to, že je dôvodná aplikácia § 150 ods. 1 O.s.p. a to po zohľadnení zlej sociálnej situácie žalovanej, skutočnosti, že úver brala kvôli zdravotným problémom jej syna a na druhej strane súd prihliadol aj na nepoctivé správanie žalobcu vo forme nekalej obchodnej praktiky a preto aj z toho dôvodu by bolo v rozpore s ideou spravodlivosti, aby súd priznal aj pomernú časť náhrady trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie možno podať do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.